

РЕШЕНИЕ

№ 8406

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8576** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Х. А. М. М., ЛНЧ [ЕГН], от С., с адрес: [населено място],[жк]40Б, ет. 13, ап. 70, срещу Решение № 8699 / 14.08.2024 г. на Председателя на ДАБ при Министерския съвет.

В жалбата е посочено, решението се обжалва само в частта, с която е било отказано предоставянето на хуманитарен статут на Х. А. М. М..

В жалбата до съда е посочено, че решението се обжалва само в частта, с която е отказан хуманитарен статут. Според изложеното в жалбата, решението в оспорената му част е незаконосъобразно поради допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Направен е необоснован и незаконосъобразен извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Поискано е от съда да се отмени решението в обжалваната част.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Г.. Иска от съда да уважи подадената жалба като допустима, подадена от легитимна страна, с наличен правен интерес, в законовия срок, а разгледана по същество и основателна, като от събраните в процеса доказателства се установява наличие на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя, свързани с наличието на реална опасност от тежки посегателства за цивилното население в С., сред които и

нейният доверител, свързани с наличието на тежки заплахи срещу живота и личността, включително и здравето, поради наличие на насилие, множество форми на насилие, включително и физическо, което насилие на този етап е свързано с разрушаване на социални структури и лишаване, липса на храна, вода и лекарства, което е вследствие на въоръжен международен и вътрешен конфликт. Адв. Г. посочва, че са представени доказателства за конфликт между С. и Л., между С. и И., също така и за наличие на вътрешен конфликт, множество бомбардировки, атентати, специални операции провеждани на територията на С. и други действия, в резултат на които държавата е опустошена, провеждат се и към настоящия момент екзекуции без съд и присъда. Проведено е широко мащабно разселване и С. след взривни военни остатъци не може да се възстанови, включително икономиката е опустошена и е налице мащабна хуманитарна криза. Представят се писмените бележки. Претендира се присъждане на разноски в производството, изразяващи се в 600. 00 (шестстотин) лева адвокатски хонорар.

Ответникът – председател на ДАБ при МС, редовно уведомен, представлява се от юрисконсулт Т. Г.. Иска от съда да остави в сила решението на председателя на Държавна агенция за бежанците като правилно и законосъобразно. Жалбоподателят не отговаря на условията на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Видно от представената справка, изготвена от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, се констатира, че към настоящия момент са налице данни за значително подобрение на обществено-политическата обстановка в страната по произход, потвърден е ангажимента на ООН за подкрепа към С. в предстоящия преходен период, 94 от общо 114 центъра на ВКБООН възстановяват своята дейност, възстановени са международните полети от летището в Д., а от началото на годината Световната здравна организация осъществява трансгранични мисии на ООН, провеждайки обучения за парамедици. Възразява се срещу искането за присъждане на адвокатски хонорар на основание чл. 92 от ЗУБ. Намира, че решението на председателя на ДАБ при МС е издадено при спазване на материалния закон и административно производствените правила, поради което иска от съда да го потвърди и да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, представлява се от прокурор Яни Костов. Намира, че решението на председателя на ДАБ при МС е правилно и законосъобразно.

По фактите:

С молба рег. № УП6570 / 24.06.2024 г. (л. 69 от делото), подадена до ДАБ-МС, Х. (собствено име) А. (фамилно име) М. М. (бащино име), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин – сунит, семейно положение – женен, ЛНЧ [ЕГН], е поискал от официалните власти в Република България закрила. Молбата е продиктувана лично от този чужденец, след като му е преведена на разбираем от него арабски език, без да има възражения по написаното в нея.

С регистрационен лист рег. № УП6570 / 24.06.2024 г. чужденецът е регистриран в ДАБ с имена – Х. (собствено име) А. (фамилно име) М. М. (бащино име), от мъжки пол, религия: мюсюлманин, сунит.

На 24.06.2024 г. Х. (собствено име) А. (фамилно име) М. М. (бащино име) е получил срещу подпис копие от Указания рег. № УП 6570 / 24.06.2024 г. относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, в

превод на езика арабски ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.

Попълнена е Евродак – дактилоскопна карта (л. 65 от делото). Датата на снемане на дактилоскопните отпечатащи е 24.06.2024 г.

С протокол рег. № УП6570 / 25.07.2024 г. е удостоверено провеждане на интервю с Х. А. М. М.. Жалбоподателят заявява, че е напуснал С. в началото на 2015 г., легално за срок от два дни. Със самолет и с виза в националния си паспорт е пристигнал в [населено място], Турция. Посочва, че се е установил в страната с туристически документ до 2022 г. През следващите две години е пребивавал в Турция с работна виза. Твърди, че през целия си престой в Турция се е издържал с частен бизнес. През 2022 г. е открил фирма за търговия с канцеларски материали. През 2024 г. се е наложила да я закрие, защото властите са му поставили условие да наеме десет работници, за да получи работна виза. През февруари 2024 г. легално с виза е преминал българо – турската граница и два дни по-късно е преминал нелегално в Румъния. Продължил е пътя си нелегално до Н. с помощта на трафикант. В Н. е подал молба за закрила. Бил е в градовете Т. и Ситард. На 24.05.2024 г. е бил депортиран обратно в Република България. Тук в България Х. А. М. М. подава втората си молба за международна закрила.

В хода на интервюто сирийският гражданин заявява, че не притежава разрешение за влизане или пребиваване в друга държава – членка на ЕС. С властите в страната си по произход не е имал проблеми заради етническата си принадлежност – арабин или заради изповядваната от него религия – мюсюлманин – сунит. Не е членувал в политическа партия или организация. Посочва, че върху него не е оказвано физическо и / или психическо насилие от страна на държавата, държавен орган или организация. Освен в Република Турция за срок от 9 (девет) години не е живял в друга държава.

В хода на интервюто чуждият гражданин мотивира молбата си за международна закрила с липсата на сигурност в С. и нежеланието му да служи в редовната армия. Живял е в [населено място] и е учил до трети курс специалност: Английска филология. Работил е като преводач и търговец. Не е служил в сирийската армия, заради което през 2015 г. е избягал от страната. Съобщава, че през 2000 г. е сключил брак с А. З. от [населено място]. С нея имат три деца. Твърди, че не може да се върне да живее в С., защото районът, в който е живял е забранен за цивилни и защото двамата му братя са били от опозицията и сега се крият от сирийския режим в С. С.. Страхува се да не бъде заловен заради действията на братята си. Добавя, че за да се върне в държавата си на произход, трябва да се смени цялото управление на страната.

В хода на интервюто жалбоподателят посочва, че многократно е влизал в Република България, като е ползвал национален паспорт и шенгенска виза със срок до 2018 г. Получавал е виза от консулството на Република България в [населено място].

Протокол рег. № УП 6570 / 25.06.2024 г. (л. 49 – 53 от делото) е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ-МС, провел интервюто, участвали в него преводач и чужденец, който е потвърдил, че текстът му е бил преведен на разбираем от него език – арабски, не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.

По административната преписка са приобщени справки от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС, относно актуалната обстановка в С. (л. 21 – 35 от делото).

По административната преписка е приложено писмо от ДАНС относно

обстоятелството, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на Х. А. М. М., регистрирано в РПЦ – С., ПМЗ – В., към ДАБ при МС, в случай че отговаря на условията на ЗУБ. Писмото е с рег. № М 11261 от дата 25.07.2024 г. и е подписано от директор на специализирана дирекция „М“ на ДАНС.

Извършен е анализ на обстановката в С. въз основа на приобщени към преписката справки на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ-МС и в контекста на разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 г. относно тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО.

В хода на съдебното производство ответникът допълни административната преписка със справки вх. № МД – 02 – 124 / 12.12.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ и със справка МД – 02 - 20 / 14.01.2025 г. относно актуалната политическа и икономическа обстановка към 14.01.2025 г. в С.. Представена е и справка с рег. № МД – 02 – 21 / 14.01.2025 г. относно Република Турция (Общо положение в страната, актуална обстановка, турско законодателство относно бежанците, относно „трета сигурна държава“).

С оспореното Решение № 8699 / 14.08.2024 г. на Председателя на ДАБ при Министерския съвет на Х. А. М. М., ЛНЧ [ЕГН], на основание чл. 8 и чл. 9, вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Недоволен от този административен акт, в частта, с която се отказва хуманитарен статут, жалбоподателят го оспорва пред състав на АССГ.

По допустимостта:

Жалбата е допустима. В жалбата до съда е посочено, че решението се обжалва само в частта, с която на Х. А. М. М. е отказан хуманитарен статут. Това определя предмета на делото. С Определение № 16495 от дата 11.09.2024 г. съдът е насрочил делото за разглеждани в открито съдебно заседание само в частта, с която е бил отказан хуманитарен статут. В частта, с която на е отказано предоставяне на статут на бежанец, административният акт е влязъл в сила. Представени са доказателства за срочност на жалбата. Решението на председателя на ДАБ е връчено на дата 22.08.2024 г. в присъствието на преводач. Жалбата е подадена чрез ДАБ при МС на дата 26.08.2024 г. Държавна такса не се дължи.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят Х. А. М. М. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На жалбоподателя Х. А. М. М. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за Х. А. М. М. се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел II ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на Х. А. М. М. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Оспореното решение № 8699 / 14.08.2024 г. на Председателя на ДАБ при Министерския съвет е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2, изр. 1 – во от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изр. 1 – во от ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение и/или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Поради обстоятелството, че Х. А. М. М. не оспорва административния акт в тази му част, тази разпоредба не се обсъжда.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“, вр. чл. 15, б. „а“, „б“ и „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (‘real risk’) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Утвърдено е разбирането, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рисковете, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (‘serious harm’) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. В решението си административният орган е приел, че по отношение на Х. А. М. М. не може да се приеме, че е напуснал страната си на произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Липсват данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Той не заявява наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да е групировка на територията на С.. Обоснован е правният извод, че за Х. А. М. М. не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Административният орган е съобразил тълкуването, осъществено в Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква „в“ от Директива 2004 / 83 / ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила. „Посегателството“ може да се изразява в „тежки и лични

заплахи срещу живота или личността“ на молителя. То може да обхваща една по – обща опасност от посегателство като се имат предвид в по – широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Органът е основал своите изводи на информацията за обстановката в С., като е взел предвид справка с вх. № ЦУ 1340 / 23.05.2024 г. Справката е изготвена от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ на МС. Административният орган е приел, че се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на ЕО от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, буква „в“ от директива 2011 / 95 / ЕС. Те се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според първото решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

Органът е съобразил, че поради наличието към момента на постановяване на решението на вътрешен въоръжен конфликт на територията на С., жалбоподателят е напуснал държавата си на произход през 2015 г., преминал е нелегално сирийско – турската граница и е останал в Турция 9 (девет) години. През м. февруари 2024 г. легално е влязъл в Република България и е напуснал страната за Румъния с цел нелегално да стигне до Н.. Там е трябвало да подаде първата си молба за международна закрила. Обосновани спрямо фактите са изводите на административния орган, че жалбоподателят може да определи като икономически емигрант, който търси по – добър живот в страна от З. Европа. Жалбоподателят е живял девет години в Турция, където съпругата и децата му продължават да живеят законно с документи за временна закрила.

Във връзка с това, обосновани са правните изводи на органа по отношение на Република Турция. Спрямо тази държава органът е извършил преценка и на сигурността на територията ѝ. Въз основа на това, административният орган е приел, че са налице всички кумулативно изискуеми от разпоредбата на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ предпоставки територията, на която е живял жалбоподателят в продължение на около 9 (девет) години, да се приеме за трета сигурна държава по отношение на Х. А. М. М.. В решението е направен изводът, че за чужденеца не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ при завръщането му в Турция и че искането за закрила и в частта за предоставяне на хуманитарен статут е неоснователно.

Настоящият съдебен състав намира, че този извод на административния орган е правилен и съответен на събраните по делото доказателства. Правилно в решението е прието, че Х. А. М. М. е пребивавал в трета държава, различна от държавата му по произход, и че същата представлява "трета сигурна държава" по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ. От събраните по делото писмени доказателства, включително от заявеното от кандидата за закрила в проведеното интервю може да се направи извода, че същият няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо

мнение, не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

С оглед данните съдържащи се в приетата справка относно Република Турция, то трябва да се приеме, че от тази страна жалбоподателят би бил защитен от връщане до територията на страната си по произход. Предвид обстоятелството, че съпругата и децата му и понастоящем живеят в Република Турция, то съдът стига до извода, че са налице достатъчно основания да се счита, че чужденецът ще бъде допуснат до територията ѝ. Във връзка с това трябва да се отчете и фактът, че по време на 9 годишното си пребиваване в Република Турция, жалбоподателят не е бил принуждаван да напуска същата страна, респ. и да се завръща в С., както правилно е отбелязал ответника в оспореното решение. По делото е приложено Решение № 247 от 3 април 2024 г. на Министерския съвет. С това решение е приет списък на сигурни страни на произход и на списък на трети сигурни страни по отношение на търсещите закрила. Решението е прието на основание чл. 98, ал. 1 от ЗУБ. В приложение № 2 изрично е посочена, като трета сигурна страна по отношение на търсещите закрила, Република Турция.

В мотивите на оспореното решение е посочено, през м. април 2013 г. в Република Турция е приет всеобхватен, вдъхновен от Европейския съюз Закон за чужденците и международната закрила, който създава специална правна рамка за убежище в страната и потвърждава задълженията на турските власти към всички лица, които се нуждаят от международна закрила, независимо от държавата им на произход. Установено е, че за бежанците от С. турската държава прилага режим на временна закрила. Той предоставя на ползващите се от него право на законен престой. Предоставя и известно ниво на достъп до основни права и услуги. Статут на временна закрила се придобива на групова основа и е достъпен, както за сирийските граждани, така и за палестинците без гражданство с произход от С..

Административният орган е извършил преценка на сигурността в Република Турция с оглед данните в изготвената справка, правилно е установил, че на територията ѝ няма въоръжен конфликт до степен на изключително и безогледно насилие и е налице възможност оспорващият да поиска предоставяне на международна закрила, респ. и такава да му бъде предоставена. Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, дирекцията изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно цитираната справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му, поради което представлява официален писмен свидетелстващ документ, удостоверяващ, че лицето, което го е издало, при извършената от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в документа. Справка относно Република Турция (рег. № МД – 02 – 21 / 14.01.2025 г.) е приложена и в хода на съдебното производство (л. 272 – 275 от делото).

В хода на съдебното производство е представена справка от 14.01.2025 г. на ДАБ относно С.. От справката е видно, че на 8 декември 2024 г. президентът Б. А. напуска страната. Специалният пратеник на ООН за С., посещава Д. за среща с лидерите на фракциите в С., включително "Х. Т. ал Ш." (HTS), където отбелязва, че има "много надежда сред цивилните за началото на нова С.. Нова С., която в съответствие с резолюция 2254 на Съвета за сигурност ще приеме нова конституция, която ще гарантира, че има социален договор, нов социален договор за всички сирийци". Преобладаващата несигурност, включително въоръжени сблъсъци, повишена

престъпна дейност и остатъчни боеприпаси, продължава да представлява предизвикателство за гражданите и вероятно ще повлияе на потенциалното решение за завръщане, пред което са изправени сирийците, живеещи извън страната. ВКБООН продължава да се ангажира с временните сирийски власти, включително срещата на 29 декември 2024 г. с кабинета на управителя на Д. за обсъждане на хуманитарните потребности в провинцията. По същия начин ВКБООН продължава да посещава активни гранични пунктове, да наблюдава процесите и да изслушва сирийците, преминаващи обратно в страната, за техните приоритети и потребности. В началото на януари 2025 г. САЩ предоставя шестмесечно изключение от санкциите, т. нар. Общ лиценз, за да позволи хуманитарна помощ след края на управлението на Б. А. в С.. Изключението, което ще бъде валидно до 7 юли 2025 г., позволява определени трансакции с държавни институции, включително болници, училища и комунални услуги на федерално, регионално и местно ниво, както и със (свързани с "Х. Т. ал Ш." (HTS) организации в цяла С.. Касае се за пълна промяна на политическата ситуация в С. и възможност за установяване на нов публичен ред и конституция, която да защитава всички малцинствени групи в страната. Приобщената справка не се отразява върху изводите на административния орган, тъй като обстановката в С. остава нестабилна и непредвидима с оглед наложените международни санкции, съдът приема, че при постановяване на решението органът е изпълнил задължението си, регламентирано в чл. 75, ал. 2 от ЗУБ при произнасяне по молбата за статут да прецени всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава. Извършената преценка за липса на основания жалбоподателят да се опасява за живота или свободата си на тази територия поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, както и че не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, и че за кандидата е възможно да се завърне в Турция, не се опровергава от останалите събрани по делото доказателства.

Съдът съобрази представените от адв. Г. доказателства относно конфликт между С. и Л., между С. и И.. Взима се предвид и информацията относно наличието на бомбардировки, атентати и специални операции, които се провеждат на територията на С.. Налице са доказателства за мащабно вътрешно разселване на територията на С.. Тези факти на практика не се отричат и от административния орган. Въпреки представените доказателства в конкретния случай в мотивите на самия административен акт е посочено, че Х. А. М. М. може да поиска и да получи закрила от турските власти. Органът не отрича, че М. е напуснал С. през 2015 г. поради наличието на опасност от тежки посегателства срещу неговия живот и личност, поради наличие на въоръжен конфликт в страната на произход. В мотивите на оспорения административен акт е посочено, че член 1 от Турския Регламент за временна закрила изрично установява, че сирийски граждани, лица без гражданство или бежанци, които са пристигнали в Турция независимо дали индивидуално или като част от масово движение на хора, поради събития, развиващи се в С., отговарят на условията за получаване на временна закрила в Република Турция. Съпругата и децата на Х. А. М. М. живеят и до момента в Турция, в [населено място]. Те се ползват от статута на временна закрила.

Съдът намира, че не са налице предпоставки да се приеме, че е налице хипотезата на

чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Разпоредбата установява, че може да се предостави хуманитарен статут по други причини от хуманитарен характер. Изтъкват се аргументи, свързани с влошеното здравословно състояние на жалбоподателя, включително и сърдечно – съдови проблеми и заболявания и диабет тип II. Посочва се, че в С. достъпът до лекарства и спешна помощ е ограничен. По отношение на тези доводи трябва да се посочи, че в оспорения административен акт мотивирано е разгледана хипотезата, в която Х. А. М. М. ще има възможност да упражни правото си да получи закрила в Република Турция. Не е обсъждана хипотеза на връщане на жалбоподателя в С.. Това се отнася и до посочения в писмените бележки на адв. Г. мораториум върху принудителното връщане на ВКБООН.

Налага се изводът, че при вземане на своето решение административният орган правилно е приложил закона и не е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, което да представлява основание за отмяна на обжалвания акт.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на Х. А. М. М. за предоставяне на хуманитарен статут не противоречи на чл. 9 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011/95/ЕС.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 8699 / 14.08.2024 г. на Председателя на ДАБ при Министерския съвет за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 от ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то от АПК, вр. чл. 91 от ЗУБ.

По искането за разноски от страна на адв. Г. в размер на 600 лева съдът съобрази, че в производството по ЗУБ не се дължат разноски, респ. такива не се присъждат. Съгласно чл. 92 от ЗУБ, производствата по реда на тази глава се освобождават от държавни такси и заплащане на други разноски с изключение на разноските за експертизи. Разноските за експертизи не се заплащат, ако чужденецът не разполага със средства за задоволяване на основните си жизнени потребности.

С оглед на гореизложеното, Административен съд София-град, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А. М. М., ЛНЧ [ЕГН], от С., с адрес: [населено място],[жк]40Б, ет. 13, ап. 70, срещу Решение № 8699 / 14.08.2024 г. на Председателя на ДАБ при Министерския съвет, В ЧАСТТА, с която е било отказано предоставянето на хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.